

KARANTENA IN NARCISA

Maribor, 25. 3. 2020

Dragi dnevnik,

danes je bil prav poseben dan. Začel se je z mislijo: »Koliko je ura, ali zamujam v šolo?« Čez sekundo pa sem si le olajšano oddahnil, saj sem se spomnil, da smo v karanteni ter da šola poteka preko doma. Vstal sem, se preoblekel in odšel na zajtrk. Pojedel sem še zadnje ostanke palačink, ki so ostale od včeraj zvečer. Kmalu sem opazil, da je čez noč zapadla kar zajetna količina snega. Moj mali bratec se je že veselil smučanja, žal pa smo ga morali razočarati, da kljub mrazu snega ni dovolj.

Ko sem se najedel, sem odšel v svojo sobo in kar najhitreje začel delati, saj sem se čim prej želel znebiti obveznosti. Med delom me je neumorno spodbujal »mali bratec«, ki se je skrtil mami. Kar naprej me je spraševal, ali sem končal, da bi se lahko šla igrat. Ko sem končal s tremi predmeti, sam si vzel premor in se malo igral z njim. V igri sva bila viteza, ki se bojujeta. Še sreča, da so bili meči plastični, sicer bi me morali odpeljati v bolnišnico zaradi zagretosti 3-letnika.

Po igri je bilo na vrsti kosilo. Jedli smo kotleto na žaru, ki smo jih pekli zunaj. Morali bi videti, kakšen prizor je bil to. Ko smo bili že vsi siti in še vedno zdravi, je poklical moj učitelj iz glasbene šole. 30 minut mi je predajal svoje znanje preko Vibra, nato sva se poslovila in sklenila, da ostaneva zdrava.

Bil sem zelo zadovoljen, saj sem danes naredil že veliko. Brez prevelike muke sem se odvrlel do mize, kjer sem dokončal še zadnji predmet za ta dan. Ob tem velikanskem dosežku je bila ura komaj nekaj čez štiri, zato sem lahko delal, kar mi je srce poželelo. Kasneje smo opazili, da je v vsej tej zmedi sredi snega zrasla narcisa, ki smo jo mami podarili za materinski dan. Bila je kot naročena, saj smo bili v zagati, ker ne smemo hoditi v trgovino po nepotrebem.

Zvečer pa je bilo na sporedu lenarjenje. Skupaj smo pogledali film ali dva, se podružili, pojedli okusno večerjo in odšli spat.

Tomaž Kotnik, 9. D